

Oktatás:

Mire tanítjuk a gyerekeket?

Huszonhat éve, jobb dolgom nem lévén, megpróbáltam a tanítással. Angol nyelv és irodalom tanítására vagyok képesítve, de egyáltalán nem ezzel foglalkozom. Iskolát tanítok, és díjakat nyerek vele.

A tanítás sokféle dolgot jelent, ám nagy általánosságban hat lecke fordul elő gyakran az iskolai oktatásban. Többféle módon fizetnek meg ezekért a leckékért, mint képzelik, így talán nem árt tudniuk, hogy mik is ezek a leckék.

Elsőként a következő leckét tanítom: „*Maradjatok a saját osztályotokban.*” Nem tudom, ki dönti el, hogy a diákjaimnak ott van a helyük, ám ez nem is rám tartozik. A gyerekek meg vannak számozva, tehát ha valamelyikük eltűnik, vissza lehet vinni a megfelelő osztályba. Az évek során drámaian megsokasodtak a gyerekek számozásának módjai, így ma már nehéz észrevenni az

embert a számok jelentette teher alatt. A gyerekek számozása nagy és igen nyereséges üzlet, jóllehet csalóka a céljai.

Mindenesetre az én dolgom az, hogy ezt az összefüggést megkedveltessem a gyerekekkel, vagy legalábbis elviseltessem velük. Ha minden jól megy, a gyerekek el sem tudják képzelni magukat máshol; a jobb osztályokra irigységgel és félelemmel tekintenek, a butábbakat pedig megvetik. Az osztály tehát többnyire jól megrendszabályozza saját magát. Az iskolához hasonló megbundázott versenyeknek ez az igazi tanulsága. Az ember megtanulja, hogy hol a helye.

Mindazonáltal – az általános terv ellenére – megpróbálom jobb vizsgaeredmények elérésére sarkallni a gyerekeket azzal az ígérettel, hogy végül jutalmul magasabb osztályba léphetnek. Célozgatok rá, hogy eljön majd a nap, amikor egy munkaadó a vizsgaeredményeik alapján felveszi őket, bár saját tapasztalatból tudom, hogy a munkaadók (joggal) közömbösek az ilyesmik iránt. Sosem hazudok egészen, de beláttam, hogy az igazság és az [iskolai] oktatás nem egyeztethető össze egymással.

Második leckeként azt tanítom a gyerekeknek, hogy *úgy kapcsolódjanak föl-le, akár egy villanykapcsoló.* Megkövetelem tőlük, hogy teljesen odafigyeljenek az óráimon, élénken versengjenek egymással a kegyeimért. Amikor viszont megszólal a csengő, ragaszkodom hozzá, hogy azon nyomban felhagyjanak a munkával, és gyorsan siessenek a következő munkahelyre. Az osztályomban soha semmi fontos nem ér véget, és amennyire tudom, a többiben sem.

A csengők tanulsága az, hogy semmilyen munkát nem érdemes befejezni, akkor meg minek törődjünk igazán bármivel is? A csengők az iskolaidő titkos logikáját jelentik; könyörtelenül érvelnek; a csengők elpusztítják a múltat és a jövőt, minden időközött egyformává alakítanak, ahogy egy térkép is minden élő hegyet és folyót egyformává tesz, jóllehet nem egyformák. A csengők közömbösséggel lezárnak minden cselekvést.

Harmadik leckeként azt tanítom, hogy *adják meg magukat a parancsok előre meghatározott láncolatának.* A hatalom jogokat adhat és vonhat meg, megfellebbezhetetlenül. Tanárként személyes döntések sokaságába avatkozom bele; engedélyezem az általam jogosnak ítélteteket, vagy fegyelmezni kezdek, ha valakinek a viselkedése veszélyezteti a hatalmamot. Ítéleteim bőven vannak, mert osztályomban állandóan

teret követel magának az egyéniség. Az egyéniség átok minden osztályozási rendszer számára, az egyéniség az osztályelmélet ellentmondása.

A szabad akarat néha a saját szemeim előtt jelenik meg a látókörömön kívüli dolgoktól felmérgetve, lehangolt vagy felvidult gyerekek képében. A tanárok számára az ilyen dolgokra vonatkozó jogok nem létezhetnek; csak visszavonható kiváltságok léteznek.

Negyedik leckeként azt tanítom, hogy *kizárólag én határozom meg, mit fognak tanulni.* (Jobban mondván, érvényre juttatom azoknak a döntéseit, akiktől a fizetésemet kapom.) E hatalom birtokában szempillantás alatt el tudom különíteni a jó gyerekeket a rosszaktól. A jó gyerekek minimális összetűzéssel és kellemes lelkesedés kimutatásával teszik azt, amit előírok számukra. A tanulni érdemes milliárdnyi dolog közül kiválasztom azt a néhányat, amelyre van időnk. A döntés az enyém. A kíváncsiságnak nincs fontos szerepe a munkában, csakis az alkalmazkodásnak van.

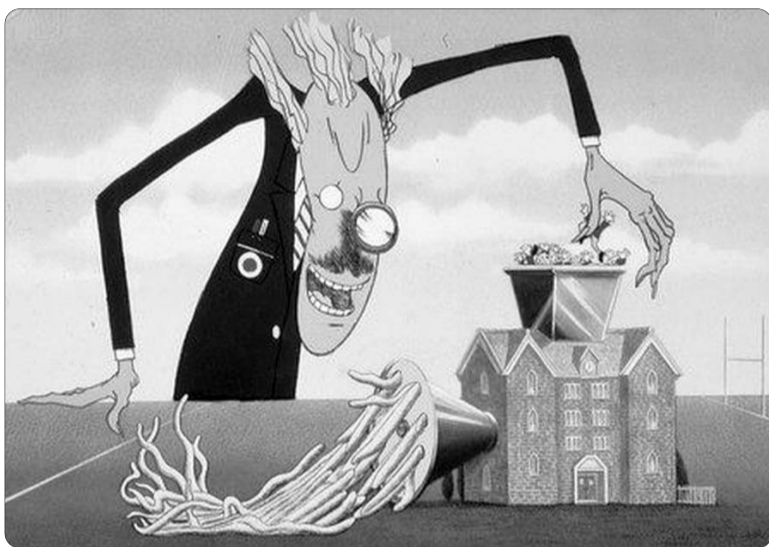
A rossz gyerekek természetesen küzdenek ez ellen, megpróbálják nyíltan vagy burkoltan maguk eldönteni, hogy mit tanulnak. Hogyan engedhetjük meg ezt, ha iskolai tanárok akarunk maradni? Szerencsére vannak módszerek az ellenálló akaratanak megtörésére.

Ez egy újabb módja annak, ahogyan a függőség leckéjét tanítom. A jó emberek megvárják, hogy a tanár megmondja nekik, mitévők legyenek. Ez mind közül a legfontosabb lecke: hogy más, nálunk jobban képzett emberektől várjuk, hogy értelmet adjanak az életünknek. Nem túlzás azt állítani, hogy az egész gazdaságunk ennek a leckének az elsajátításától függ. Gondoljanak csak bele, mennyi minden hullna darabokra, ha a gyerekeket nem tanítanánk függőségre: a szociális szolgáltatások aligha élnék túl, beleértve a gyorsan növekvő tanácsadói part is; a televízióval együtt mindenféle tömegszórakoztatás eltűnne, ha az emberek újra szórakoztatnák magukat; az élelmiszerellátók, a vendéglők és a készlet-raktárak megfogyatkoznának, ha az emberek újra maguk készítenék el az ételeiket, és nem idegenekre hagynák a főzést. A modern törvénykezés, gyógyászat és gépészet is eltűnne – a ruhaiparral együtt –, hacsak nem biztosítjuk, hogy gyámoltalan embereket ontsanak magukból az iskoláink minden egyes évben. Az isten szerelmére, ne bolygassuk meg az egyensúlyt!

Ötödik leckeként azt tanítom, hogy *az önbecsülésük egy megfigyelő megítélésétől függjön.* A diákjaimat állandóan kiértékelik és megítélik. A tanulók szülei minden hónapban egy lenyűgöző pontosságú jelentést kapnak, hogy ezzel elégedettséget ébresszenek bennünk, vagy hogy pontosan – egyszázalékos pontossággal – megmutassák, mennyire kell elégedetlennek lenniük a gyerekekkel. Egyesek talán meglepődnének azon, hogy milyen kevés idő és megfigyelés szüli ezeket a beszámolókat, ám a tárgyilagosságnak tűnő iratok súlyuknál fogva tökéletlenséget körvonalaznak, ami aztán arra készíti a gyereket, hogy az idegnek alkalmi megfigyeléseiből bizonyos következtésekre jusson önmagát és a jövőjét illetően.

Az önértékelés – a bolygó összes főbb filozófiai rendszerét összekötő kapocs – nem kap szerepet ezekben a dolgokban. A beszámoló, osztályzatok és vizsgák tanulsága az, hogy a gyerekek ne bízzanak magukban vagy a szüleikben, hanem inkább hagyatkozzanak a képesített hivatalnokok értékelésére. Az embereknek meg kell mondani, hogy mit érnek.

Hatodik leckeként azt tanítom a gyerekeknek, hogy *figyelik őket. Mindegyik tanulót állandó felügyelet alatt tartom, mint ahogyan a munkatársaim is. A*

A szakítás leggyakoribb okai

A szakítás mögött számtalan ok húzódnak meg, viszont sokszor nem vesszük észre ezeket, és már csak a végkifejletet éljük meg. Tudd meg, mi minden vezethet a végső búcsúig, hogy még idejében változtatni tudj rajta!

Az érzés rabja

Sokan esnek abba a hibába, hogy nem is a másikba szerelmesek, hanem magába a szerelembe, mint érzésbe. Éppen ezért, amikor a kezdeti lángolás elmúlik, már nem látjuk olyannak a párunkat, mint amilyen a kezdetekben volt.

Ekkor gyakoriak a szakítások, viszont ha a partneredre is figyelsz, és nem csak magadra, akkor tudni fogod, valójában mihez is kötödsz inkább.

Elhanyagolás

Egy kapcsolat elején csak úgy lessük a másik kívánságait. Egy idő elteltével csak akkor csinálunk meg valamit, amikor kéri. Végül már nekünk áll feljebb, ha óhajtani mer a partnerünk valamit.

Amennyiben valaki időig eljut, ott már baj van, hiszen ha szeretjük a másikat, akkor természetes, hogy segíteni szeretnénk neki és meglepni olykor egy finom reggelivel, vagy teával.

Érdektelenség

Az idő előrehaladtával természetes, hogy nem csacsogunk egymással annyit, mint az ismerkedési fázisban, de ez még nem jelenti azt, hogy egymás mellett kell ülni és nézni a TV-t, amikor van egy kis szabadidőtök.

Figyelj arra, hogy mindig érdeklődj párod munkája, hogyléte felől, akkor is, ha évek, évtizedek óta együtt vagytok. A törődés mindig fontos egy párkapcsolatban, függetlenül attól, hogy mióta tart.

Láncok között

Gyakran vezet szakításhoz az, ha a felek nem engednek egymásnak elég teret. Pedig mindenkinek szükség van arra, hogy olykor egyedül, vagy a barátaival lehessen.

Ezért nem jó taktika, ha rövid pórázon tartjuk szívserelmünket, mivel akkor a kapcsolat olyan lesz, akár egy léggömb: minél erősebben szorítjuk, annál biztosabb, hogy egyszer csak kidurran és a darabjaira hullik.

Forrás: www.bien.hu

gyerekeknek nincs magánterületük; nincs önmagukra fordítható idejük. A teremváltásra 300 másodpercet kapnak, hogy kevés alkalmuk legyen az összevissza bratyizásra. A gyerekeket arra bátorítjuk, hogy árulkodjanak egymásra, vagy akár a szüleikre is. Természetesen a szülőket is bátorítom, hogy jegyezzék fel saját gyerekük csökönységét.

„Házi feladatot” adok nekik, hogy ez a felügyelet az otthonukra is kiterjedjen, ahol egyébként a tanulók olyasminek az elsajátítására fordíthatnák az időt, amire nem lenne szabad – talán az apától vagy az anyától tanulnák meg, vagy egy okosabb szomszédtól.

Az állandó megfigyelés tanulsága az, hogy senkiben sem lehet megbízni, hogy a magánélet nem törvényes. A megfigyelés régi vágya bizonyos befolyásos gondolkodóknak; ezt írta elő Kálvin az Institutióban, Platón „Az állam”-ban, ezt írta elő Hobbes, Comte, Francis Bacon. E gyermektelen férfiak mind ugyanarra a dologra jöttek rá: a gyerekeket alapos megfigyelés alatt kell tartani, ha központilag szeretnénk irányítani a társadalmat.

Részlet John Taylor Gatto – The Six-Lesson Schoolteacher című írásából – Mohari András fordítása